

Jak slyšet Boží hlas

A. Gene Veal

„Naslouchej tak, aby jsi byl vyslyšen“ – C.H. Spurgeon

„Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě oč chcete a stane se vám.“ (Jan 15,7)

Zapamatujte si dobře, že musíme slyšet Ježíše, pokud očekáváme, že nás vyslyší. Pokud nemáme otevřené uši pro Krista, on nebude mít otevřené uši pro nás. Přesně tak, jak slyšíme, budeme i vyslyšeni.

A navíc to, co slyšíme, musíme zachovat, musíme v tom žít a musíme to použít pro náš charakter jako mocnou sílu. Musíme přijmout pravdy, které Ježíš učil, nařízení, které vydal a práci Ducha svatého, který je v nás. Jinak nebudeme mít zastání u trůnu milosti.

Představ si, že bychom přijímali všechna slova našeho Pána a ta slova by v nás zůstala – jaké možnosti by se nám otevřely! Naše vůle by se mohla projevovat v modlitbách, protože jsme se už předtím poddali Pánovým příkázáním. Proto Eliáš obdržel klíče od nebe a dokázal zavřít nebeské mraky. Jeden takový muž má hodnotu tisíce obyčejných křesťanů.

Toužíme se pokorně přimlouvat za naše církve a svět a jako Luther můžeme mít něco, co je od Pána? Pokud ne, musíme otevřít svoje uši na hlas toho Nejmilejšího, na poklad v jeho slovech a důsledně je poslouchat. On chce vyslyšet každého, kdo se k němu bude poctivě modlit.

C.H. Spurgeon

„Šeková knížka banky víry“

Slyšení Boha

Nebudu přehánět, když řeknu, že mnoho křesťanů se cítí ohroženo myšlenkou, že by k nám Bůh dnes mluvil. Proč tomu tak je? Mají představu, že Bůh je uvězněn v naší teologii, věří, že mají klíč k poznání Boha ve svých doktrínách a leze jim na nervy, když někdo svědčí o tom, jak Bůh k někomu mluvil v práci, v církvi nebo vedle jejich domu. Rádi se učí o Boží existenci a jeho vlastnostech, ale ukažte mi teologický seminář, kde by se vyučovalo o tom, jak slyšet Boží hlas. Nebyl by to velice kontroverzní seminář? Proti takové subjektivitě by se bojovalo. Proto taková vyučování neexistují. Taková zanedbání ovlivňují naše kázání a vyučování v našich sborech. Vede to k představě, že Bůh je kdesi vzdálen, a není mezi námi.

Je normální, že Bůh mluví ke svým lidem. Když máš problémy, mělo by být pro tebe normální očekávat, že Bůh k tobě pošle svoje proroky. On ti pomáhá. Pro Boha je normální, že bude potěšovat tvoje srdce a mluvit k tobě tak jasně, že budeš uprostřed zkoušky a přesto budeš směle prohlašovat, co ti Bůh říká nebo dělat, k čemu tě Bůh povede. Celé Písmo o tomto svědčí. Přemýšlej nad Eliášem, Davidem, Nátanem, Ezdrášem, Jeremiášem, Ozeášem, Izajášem. Přemýšlej nad tím, jak Bůh vedl Filipa, aby se setkal etiopským dvořanem.

Přemýšlej na Priscilou a Akvilou, jak osvětili Apolla. Přemýšlej nad Janem na ostrově Patmos. Bůh mluví ke svým lidem a skrze ně.

Někteří lidé se bojí otevřít se na duchovní svět. Jenom zmínka slova meditace a otevření se na neviditelné, je šokuje. Bible má mnoho co říci těm, kteří mají strach ze zlého. Strach by nás neměl motivovat, co budeme nebo nebudeme dělat. Kdykoli se Boží lidé setkali s andělem, nejdříve jim bylo řečeno, aby se nebáli. Je přirozené bát se nadpřirozena. Ale Duch svatý v nás přebývá. Už dávno je na naší palubě. Jak s ním budeme budovat vztah?

Komu nasloucháme?

Kdybychom měli přítele, který je historik studující George Washingtona, velice by nás zajímala fakta, která by odkryl o jednom z našich slavných předků; ale kdyby tentýž člověk přišel a řekl nám: „Když jsem dnes ráno mluvil s Georgem.“, okamžitě bychom o něj měli strach. George Washington je mrtev. Ježíš je živý.

Bůh je velký komunikátor

V Bible jsou dvě pravdy, které nikdo nevysvětlil. Vždycky se považovaly za přirozené. První je věčná existence Boha; druhou pravdou je fakt, že Bůh mluví. Mezi Bohem a člověkem je nerozpojený řetězec komunikace v celé Bibli, ale nikdy se o tom nediskutuje ani se tato věc nedokazuje, je tomu prostě tak. Všechno, co existuje, vzniklo z hlubin ničeho a skrze Boží hlas. Na konci stvoření Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Ať už to znamená cokoli, určitě to znamená, že Bůh stvořil člověka se schopností mluvit a Bůh, na samém počátku, představuje sebe jako někoho, kdo vytváří hlas, kdo je komunikátorem. On, velký komunikátor oslovuje menšího komunikátora, člověka.

Zastavil ses někdy a položil sis otázku: „Kdo vlastně jsem?“ Většina lidí pátrá po smyslu existence. Ale málokdo žasne nad tím, že máme prostředek, jak věcem přijít na kloub: řeč. Vrať se zpět k událostem v zahradě Eden a podívej se na to, proč jsme byli stvořeni – abychom komunikovali s Bohem. Když Bůh stvořil člověka, první věc, kterou spolu dělali, byla řeč. Měli spolu rozhovor. Poté, co člověk zhřešil, když Bůh přišel k Adamovi a Evě, oni stále chápali, co jim říká a stále dokázali odpovídat. I když došlo k pádu, tento aspekt vztahu s Bohem zůstal. V celé Bibli jsou lidé, kteří mluvili s Bohem a On jim odpovídal. Někdy byla jejich reakce radost. Někdy zlost. Když Bůh promluvil k Mojžíšovi, setkal se s odporem. On je skutečný; my jsme také skuteční. Ať už se na věc podíváš jakkoli, Bible nikde nepopisuje lidi, kteří by prožívali pouze éterické myšlenky; to, co se dělo bylo jasná, autentická komunikace mezi Stvořitelem a stvořením.

Mnoho bylo řečeno

Co Bůh tedy řekl? Máme mnoho uchováno z toho, co Bůh řekl Adamovi a Evě a jejich potomkům; mnoho z těchto slov bylo napsáno pro nás, ale mnoho z toho, co Bůh předal lidem v Bible, citováno není. V Genesis je psáno, že Enoch chodil s Bohem. Vzpomínáte si na to, že Enoch měl dítě, které se jmenovalo Metuzalém? To jméno poukazuje na to, že Bůh mluvil k Enochovi, když spolu chodili, protože slovo Metuzalém znamená „když bude mrtvý, přijde“. Jméno měli říci to, že když Metuzalém zemře, přijde potopa. Bůh tedy musel mnoho předat Enochovi, aby mu dal syna s takovým jménem. A docela jistě, Metuzalém, který žil nejdéle život na zemi, zemřel těsně předtím, než přišla potopa.

Přemýšleli jste někdy nad tím, kde Noe vzal plány na stavbu archy? Nějakým způsobem mu Bůh předal návrhy. To je komunikace: obdržet přesné rozměry plavidla, které nikdo předtím nestavěl a které by odolalo rozsahu potopy popsané v Bibli. To je něco úžasného!
Je metoda přenosu slov mystická?

Abraham nebyl mystikem. Lidé, ke kterým Bůh v Bibli mluvil, nepocházeli z nějakého abstraktního prostředí. Byli to obyčejní lidé. Bible je kniha pro pozemšťany; mluví k nám tam, kde žijeme. Abraham byl obchodník; velice úspěšný, byl to nomádský pastevec. Pohyboval se na běžných obchodních cestách na Středním Východě. A Bůh si vyvolil Abrama a začal k němu mluvit. Nejdříve k němu promluvil v kaldejském městě Ur. Bůh mu řekl, že ho zavede do jiné země; řekl mu, že bude mít dítě; řekl mu, že skrze jeho potomky bude požehnána celá země. Abraham přizpůsobil celý svůj život tomuto vnitřnímu hlasu. Bůh vstoupil s Abrahamem do smlouvy. Člověk nemůže vstoupit do smlouvy s myšlenkou. Smlouva se dá uzavřít pouze s druhou osobu.

Jákob je posledním člověkem, o kterém bychom mohli říct, že byl mystikem. Koupili byste si od něj ojeté auto? Ne od Jákoba, od toho podvodníka. Ale Jákob byl člověk s touhou po Bohu ve svém srdci. Když Bůh poprvé navštívil Jákoba ve snu, Jákob s ním bojoval. Celý život se Jákob soustředil na slyšení Božího hlasu.

Bůh mluvil k Jákobovu synovi, Josefovi, ve snech. Co bys řekl na to, kdyby za tebou přišel tvůj šestnáctiletý syn a u snídaně ti řekl, že měl v noci sen, ve kterém se mu celá rodina klaněla. To se stalo v Jákobově rodině. Bůh mluvil k tomuto šestnáctiletému chlapci skrze sny a mluvil k němu celý svůj život, když stál před faraónem. Faraón na to reagoval takto: „Nikdo není jako tento muž, ve které přebývá duch Boha.“ Josef mluvil s Pánem. Ježíš je živý; co jiného bychom čekali? Ale on užasl nad tím, co mu Bůh řekl. Bylo to přesně to, co řekl Ananiáši, který ho slyšel. Skrze Ananiášovu poslušnost, se Saul naučil to, co Bůh pro něj připravil. Na apoštolově příkladu se můžeme naučit věřit tomu, co Bůh řekl.

Pak tu máme událost, kdy Bůh zjevil něco téměř nepřijatelného Petrovi. Petr byl dobrý ortodoxní Žid. Učili ho, že nemá mít nic společného s pohany. Bůh přišel během toho, co se Petr modlil v Duchu svatém a skrze kombinaci vize a přímé komunikace, řekl Petrovi, že má navštívit dům pohana. Boží hlas odvál všechny Petrovi předsudky a poslal ho do domu Kornélia.

Kniha Skutků je plná situací, kdy Bůh mluvil ke svým lidem. Během důležitého setkání v Jeruzalémě, po velké rozepři, starší a diáconi se usmířili skrze Ducha svatého a bylo to zapsáno do jejich církevního protokolu. Církev v Jeruzalémě napsala „bratřím z pohanů“ a říká: „Zdalo se dobré nám a Duchu svatému, abychom na vás nevkládali větší břemeno než je nezbytně nutné...“ Díky jeho přítomnosti mezi nimi, činili rozhodnutí, které ovlivnilo směr historie křesťanské církve. Duch svatý byl hlavním účastníkem jejich setkání. Takto pracovali. Pouze o tom podávám zprávu.

Jak se to může stát?

Když Bůh mluví, tak to víš ve svém duchu, protože on mluví k našemu duchu. Nemusíš si to vsugerovat; Bůh to dělá sám. Bůh je iniciátorem.

Neexistuje žádný oficiální mechanický prostředky, skrze který by Bůh mluvil. Studiem Bible zjišťujeme, že mluvil mnoha způsoby. Bůh mluvil skrze anděly, keř, osla, manžele, rouno,

hrom, ženy, proroky, vítr, pergamen, vize, sny, a tajemného kněze jménem Melchisedech. Jeho hlas je popisován jako tichý, jemný šepot i jako hukot vody. Je zajímavé se podívat na každou zkušenost mezi Bohem a člověkem, ke kterému mluvil a zjistíme, že každý člověk v těchto případech věděl, že k němu mluví Bůh. Většina knih proroků začíná frází: „Stalo se slovo Hospodinovo.“ Často je zaznamenáno, kde se to stalo a v jakém roce a komu, ale nemluví se o tom, jak se to stalo. Téměř je to jako nevyslovené pochopení skutečnosti, že **způsob, jakým osobně slyšíme Boha nemusí být popsán**. Způsob, jakým k nám Bůh mluví, není to, co máme hledat. Důležité je to, co nám říká.

Kdy mluví?

Když jsi ponořen do Božího slova a poznání Boha a čekáš na Něj, On se ti dá poznat. To, o čem mluvím, je jeho přítomnost. Ne pouze emocionální zkušenost, která ukazuje na to, že je s námi, ale On sám, který se manifestuje ve své přítomnosti. Když v něm zůstáváme, On přichází a dává nám poznat svoji přítomnost. Bůh nás nejdříve udiví svojí svrchovaností. Jakmile jsem připraveni v pokoře slyšet jeho hlas, přichází k nám na osobní rovině. Mluví k nám slova moudrosti, nasměrování, potěšení, ujištění a síly. Zjistíme, že všechno to, co potřebujeme přichází od Něj, nikoli od nás nebo z jiného zdroje. On nám dokazuje, že je s námi. Jeho přítomnost mluví k našemu duchu, stejně jako mluvila po vzkříšení. I když věděli, že odešel, cítili, že je s nimi.

Jak máme poslouchat, když mluví?

Musíme mít postoj dětské otevřenosti. Vzpomínáte si na malého Samuele?

Abychom mohli mít funkční obecnství s živým Bohem, musíme si vytvořit zvyk ztišení se. Nemůžeme Boha slyšet, jestliže je uvnitř nás veliký hluk. On nemluví k našemu tělu nebo našim emocím. Musíme se naučit ztišit se a poznávat Boha. Ježíš řekl, „zavři se ve svém pokojíku.“ V našem srdci existuje „pokojík“, kde můžeš zavřít dveře, zatímco život kolem tebe plyne dál. A častokrát, jakmile zavřeš tyto dveře, uvidíš směr, kterým se máš ve svém životě dát. Musíš se naučit být v Boží přítomnosti. Je veliký komfort tvrdit, že Bůh je všude, aniž bys byl v jeho přítomnosti tam, kde právě jsi. Tomu se říká ztišení. Musíme na něj čekat, uctívat ho, vyznávat, že po něm toužíme, ne pouze po jeho požehnání. Je to on, po němž toužíme, ne zkušenost hovoru s ním.

Jak rozlišíme mezi našimi vlastními myšlenkami a jeho hlasem? Když se ztišíme, přichází mnoho myšlenek. Naším úkolem je slyšet Jeho hlas uprostřed těchto myšlenek. Je to jako naladění rádia na určitou frekvenci, musíš ignorovat celou řadu statických a podivných hlasů, které se do toho mísí a nastavit se na ten, který hledáš. On mluví, my pouze někdy neposloucháme. V práci se trápíš nad nějakým problémem a potom On přijde a ty znáš řešení. Víš to, protože ti to řekl. On ti dává moudrost, která je větší než tvoje vlastní. Jsou chvíle, kdy jsi v depresi, zdá se, že neexistuje východisko, ale On je tam. Stejně jako byl s Pavlem. On promluví slovo a najednou pokoj, který převyšuje všechno poznání, naplní tvoje srdce. Ve tvé situaci se nic nezměnilo, ale ty jsi dostal jeho pohled na věc, učíš se jako Pavel zvládat s Bohem každou situaci.

Jak se na Něj naladíme?

Pokud máme Boha jasně slyšet, musíme si rozvinout zvyk meditovat nad Jeho slovem. Musíme se ponořit do Písma, založit svoje přemýšlení na jeho slově, naplnit se Jeho slovem;

nechat jeho živou vodu, aby obmyla naši mysl od světského zkreslení reality. Potom, když k nám mluví skrze svoje slovo, naše mysl je připravena slyšet to, co nám říká.

Žd 4,12 *Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce*

Tato slova popisují Ježíšovo jednání s námi skrze Boží slovo. První zkouškou toho, zda jsem slyšel Boha mluvit je porovnání s psaným slovem. První důležitá otázka musí znít takto: je to v souladu s psaným Božím slovem? Je to v rozporu s tím, co již Bůh řekl? Pokud to je v rozporu s Písmem, není to z Boha.

Pavel napsal několik tvrdých slov na adresu Galatských:

Gal 1,8-9 *Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než tom které jsme vám zvěstovali, budiž proklet!*

Ve verši 9 opakuje stejnou věc. Dvakrát ve dvou verších. Když nás navštíví anděl, nemáme zahodit Bibli a přijímat všechno, co řeknou. Raději bychom měli říci: Posad' se tady, anděle, počkej než to, co jsi mi řekl, porovná s Písmem. Boží slovo je posledním slovem. Pokud to, co slyšíme nekoresponduje s Božím slovem, není to z Boha. Venku je víc duchů než pouze Duch svatý. V tomto světě máme chodit pod vedením Ducha svatého. Bez jeho ochrany, můžeme sejít na scesti. Můžeme se dopouštět mnoha hříchů. Každý zmatený amatérský křesťan je v tomto stavu proto, že ignoruje psané Boží slovo. Naslouchat Božimu hlasu neznamená hledat speciální mimo biblická zjevení. Pokud to, co slyšíme je skutečně Bůh mluvící k našemu srdci, potom to bude v souladu s Jeho psaným slovem. On nám bude ukazovat biblické principy v naší konkrétní situaci. Ježíš byl nasycen Božím slovem. Neustále ho citoval. V tomto i v dalších věcech je naším vzorem.

Mluví tedy vůbec Bůh i mimo psané Boží slovo? Pokud zvážíme, že jsou země, kde je Bible zakázána, potom si troufám tvrdit, že Bůh má cesty, jak mluvit ke svému lidu v těchto těžkých obdobích. Oni Bibli nemají. Ale není to zajímavé, že právě lidé, kteří slyšeli Boha poprvé bez Bible, jsou ochotni riskovat svoje životy, aby se mohli k Bibli dostat? Bůh se jim zjevuje skrze svého Ducha. Pokud k nám Bůh mluví, ať už skrze vnitřní hlas, nebude učitele, nebo okolnosti, kolektivně nebo individuálně, všechno cokoli slyšíme musí být v souladu s jeho živým, objektivním slovem.

Náš vztah s Bohem se vyvíjí. Během naší cesty s ním, jsou chvíle, kdy nevíme, kam jít a jakým směrem se ubírat. Jak Izajáš řekl. „odbočíš napravo, odbočíš nalevo; slyšíš jeho hlas vedle sebe, takto vypadá cesta s ním. Běž dál, chod' s ním. Toto ti dnes říká. Taková je cesta křesťana.

Kol 3,15 *Ať Boží pokoj vládne ve vašich srdcích.*

Nakonec musíme mít potvrzení jeho pokoje. Kdykoli Bůh mluví, i kdyby nás napomínal, vždycky v tom je Boží pokoj. Boží pokoj funguje v našem srdce jako soudce. Takto poznáme, že to, co slyšíme, je od Něj. To, co říká, doprovází jeho pokoj. Někdy se pro tebe otevře příležitost, ale ty necítíš, že by ji měl využít. Zastav se. Tvůj pokoj je narušen. Čekej na Jeho pokoj, který ti řekne: O.K., jdi do toho; nebo nepřijímej to. Pokud budeš chodit s Ním, dělat rozhodnutí, nech ať rozsuzuje Jeho pokoj.

Ať Boží pokoj vládne ve vašem srdci, během toho, co se učíte slyšet jeho hlas. Bůh vám žehnej v plném poznání toho, kým jste v Kristu.